

Základní škola a Mateřská škola, Bernartice, okres Trutnov informuje

Zimní radovánky

Konečně napadlo trochu sněhu a zasvítlo sluníčko. Toho jsme museli honem využít, vytáhnout boby a vyzkoušet, jak jezdí po čerstvém prašanu, další týden sníh změkkl akorát tak na stavění sněhuláků. Snad to nebyla poslední sněhová nadílka v letošní zimě, ještě bychom rádi bruslili, ale to by muselo nejdříve začít trochu mrznout.

Předškoláci ve škole 14. 1.

Ve středu 14. ledna se předškoláci přišli podívat do školy na prvňáky. Usadili se do lavic a poslechli si, co všechno se současní školáci během prvních měsíců ve škole naučili. Prvňáčci četli, předvedli psaní i počítání. Předškoláci si vyzkoušeli psaní na tabuli, ukázali, jak jsou připraveni na matematiku a naučili se písničku o žabičce. Doufáme, že se jim na návštěvě v první třídě líbilo. Příští týden je čeká zápis a na podzim zasednou do lavic i oni.

Zápis do 1. třídy

Ve středu 21. ledna přišli budoucí prvňáci do školy k zápisu. Přednesli básničku nebo zazpívali písničku, předvedli, jak si poradí se zipem, knoflíky i tkaničkami, dokázali spočítat vložky i sněhuláky, skákali na jedné noze, házeli papírovou koulí, nakreslili postavu, orientovali se v ročních obdobích i prostoru. Všichni si se zadanými úkoly poradili. Byli moc šikovní, už se na ně těšíme. Více fotografií najdete na webu školy: <http://www.zsbernartice.cz/fotogalerie/>

Florbalový turnaj žákyň

Ve středu 14. ledna se šest žákyň čtvrté třídy a jedna páťáčka vypravily do Předměřic u Hradce Králové na krajský florbalový turnaj. Jely sbírat hlavně zkušenosti. V prvním zápase děvčata prohrála 8:3, přesto jejich bojová nálada neopadla. Ve druhém zápase dívky nejprve vedly, přesto byl konečný výsledek opět ve prospěch soupeřek. Po dvou prohraných zápasech se dívky zařadily do třetí skupiny, kde bojovaly o 7. až 9. místo. Zde si děvčata hravě poradila se soupeřkami a oba poslední zápasy vyhrála 3:0. Zaslouženě po velmi napínavých bojích získaly naše hráčky 7. místo. Jeden gól vstřelila Anna Rajtrová, o deset dalších se postaraly Magdaléna Nováková a Tereza Hojná. Magdaléna byla dokonce jen krůček od vítězství v soutěži ve střelbě. I když dívky nevyhrály, zaslouží velké ocenění za bojovnost a chuť hrát, kterou si udržovaly po celou dobu turnaje. Neodradily je ani úvodní prohrané zápasy. Přejeme jim, aby příští rok dokázaly získané zkušenosti využít.

Bernartické pověsti

Náplní výuky literatury v šestém ročníku je mimo jiné i tvorba vlastního textu - pověsti. I v letošním školním roce měli šestáci za úkol vymyslet, sepsat a vhodně graficky dotvořit místní pověst. Na tento domácí projekt byl vymezen časový horizont 14 dní. Z počtu dvaceti odevzdalo svou práci 16 žáků, z čehož dvě práce nebylo možno považovat za pověsti a jedna nesplňovala podmínku vazby k Bernartickým a blízkému okolí. Velká většina odevzdaných pověstí byla graficky velmi povedená, několik z nich je možné považovat za malé umělecké dílo. Rovněž literární stránka prací byla na dobré úrovni, očekávání předčily pověsti Vojtěcha Kunce, Jana Slaniny a Anny Novákové, které obsahovaly veškeré požadované náležitosti a navíc byly velmi čtivé. Ze všech pověstí byla vybrána právě Aniččina práce, která byla zaslána do literární soutěže Drápanda, kterou letos již po jedenácté vyhlašuje Městská knihovna ve Varnsdorfu. Držme jí palce, aby v konkurenci ostatních obstála.

Mgr. Miroslava Hušková

POVĚST O VODNÍM ÚDOLÍ – Anna Nováková

V době, kdy se ještě na loukách u každého domu pásli dobytek, tovární komíny ani auta neničily ovzduší a děti lezly po stromech a běhaly bosé, se Vodnímu údolí ještě neříkalo Vodní údolí, jako dnes, ale Údolí smrti, protože se odtamtud ještě nikdy nikdo nevrátil. Tolik houbařů, dřevorubců, výletníků a hlavně dětí, které byly zvědavé a neuposlechly své rodiče, skončilo v hlubinách tajuplného údolí, jako by se po nich zem slehla. Jednou, když Bernarticemi projížděl při své cestě kolem světa chrabrý mladík s oslem a povozem, zastavil se na nocleh v tehdejší hospůdce pensionu Ramon, kde mu šenkýřka nalávala pivo z místního pivovaru. Zaslechl tu rozhovor mužů sedících u vedlejšího stolu. „Ještě ráno jsem ji viděl, když šla kravku podojit. Řekla mi, že jde do lesa pro borůvky na koláč a už se nevrátila. Určitě šla do toho hrozného údolí a mně teď zůstalo šest dětí na krku. Co já si jen počnu. „Mladík se podíval a říkal si, že v tom určité jsou nějaké čáry a kouzla, přisedl si k mužům a představil se: „Dobrý den, já jsem Voděboj Vodňanský! Cestuji po světě už tři roky a jeden den a zaslechl jsem o vaší zmizelé ženě. Pověděl byste mi něco o tom údolí?“ Muž kývl a začal. „Je to les, ale ne tak obyčejný, nikdo se z něho totiž ještě nevrátil. Nikdo neví, kam se ti lidé poděli, ale doufáme, že jsou ještě naživu a čekají na nějakého chrabrého muže, který je zachrání a budou se moci vrátit ke svým rodinám. Však už to zkusilo tolik mužů i rytířů. Žádný z nich to nedokázal a už jsme je nikdy neviděli.“ Příběh mu nedal spát, v noci mu něco stále říkalo, že on je ten pravý a že ti lidé čekají právě na jeho pomoc. Druhý den za svítání Voděboj hned vyrazil a namířil si to rovnou do Údolí smrti. Stále ho doprovázel ten tajemný hlas a to mu dodávalo odvalu. Dorazil k lesu, cesta se začala zužovat a Voděboj zjistil, že s povozem už dál nemůže. Povož odpojil a dále jel na oslovi a vzal si s sebou jen to nejnnutnější: kapesní nožik, pití a sluneční brýle, které sám vynalezl, když projížděl Afrikou. Cesta se začala ztrácet a osel nechtěl jít dál. Voděboj slezl z osla, rozloučil se a poslal ho k povozu. Dále už musel jít sám. Hlas mu napovídal: nesmíš zastavit, jdi stále rovně, i když tam budou i ty největší překážky. Voděboj šel a držel se příkazů, stále se mu to v hlavě opakovalo a opakovalo. Šel hlouběji a hlouběji do lesa, přes skaliska, řeky a bažiny, až najednou uviděl v dálce obrovskou záři, a tak si raději nasadil sluneční brýle. Šel stále blíž a blíž, ale světlo bylo silnější a silnější. Měl roztrhané oblečení a v obličejí krvavé škrábance, už skoro necítil svá chodidla. Najednou se ocitl na jakémsi lesním nádvoří, kde byly zkamenělé sochy lidí. Voděboj padl na zem a na chvíli usnul, zdál se mu sen, stejný jako předtím, o tom, že je tu, aby ty lidi zachránil. Vzbudil se a celý vyděšený si prohlížel sochy zkamenělých, ubohých lidí. Přemýšlel, jak by jim tak mohl pomoci, vyzkoušel úplně všechno. Říkal tajemná hesla, dával jim čichat k různým bylinkám a jedno děvče dokonce políbil. Ale pak si uvědomil, že by to stejně nepomohlo, protože by to musel být jedině polibek z pravé lásky. Voděboj si už nevěděl rady, ale najednou si vzpomněl na tu tajemnou záři, která ho dovedla až sem. Šel se podívat blíž, záře byla tak silná, že Voděboj neviděl už vůbec nic. Přesto šel blíž a blíž, slyšel hrozné skřeky a křičení, nevěděl, co to je, a tak se začal bát. Naštěstí mu hlas začal znovu napovídat. „Voděboji, překonej svůj strach, jdi a dojdeš tam, kam chceš!“ Voděboj se vzmušil a ten strach ze sebe dostal pryč. Díky slunečním brýlím došel k zářícímu kameni, ale když na něj sáhl, kámen zhasl. Voděboj slyšel smích lidí, které vysvobodil. Sám ale zmizel. Tenkrát mu lidé nestihli ani poděkovat, a tak se od té doby říká na jeho počest Údolí smrti, Vodní údolí. Voděboj tu teď jeden jediný den v roce projíždí bez zastávky se svým oslem a povozem, aby zkontroloval, jestli je vše v pořádku a jestli někdo nepotřebuje jeho pomoc. Možná, až tudy půjdete na houby nebo na borůvky nebo třeba jen tak na výlet na Špičák, projede na svém oslovi právě kolem Vás.

Přednáška o Grónsku

Tento největší ostrov na světě, ležící na rozhraní Atlantiku a Severního ledového oceánu, se již dávno stal druhým domovem Aleny a Jaroslava Klempířových. Právě oni navštívili naši školu a o svém novém domově nám velice poutavě vyprávěli. Pokud nepodnikají po Grónsku své objevitelské cesty, žijí zpravidla v městečku Ilulissat (Ledová hora). Mají zde pronajatý byt, jedí tulení maso, slaví grónské vánoce – zkrátka, postupně se z nich stali nefalšovaní Grónané. Především jsou ale úspěšní cestovatelé, etnografové, geografové, zabývají se klimatologií a historií polárních oblastí. Zamilovali si zdejší lidi a oni je. Pronikli mezi grónské Inuity – Eskymáky, jako se to kdysi podařilo velkému Moravanu Samuelu Kleinschmidtovi. Jeho rod patřil k prvním exulantům Moravských bratrů po Bílé hoře. Byl to člověk mimořádných duševních kvalit, zakladatel moderní grónské gramatiky a lingvistiky. Přeložil do grónštiny Starý a Nový zákon. Manželé Klempířovi jako novodobí misionáři navštěvují grónské školy a děti seznamují s naší kulturou. Cestují po Grónsku, pátrají po stopách Moravských bratrů. V roce 2007 byli oceněni

za práci v Grónsku audiencí u dánské princezny Marry. O dva roky později jim bylo uděleno čestné občanství Prahy 11 za vědeckou práci. Natáčejí v televizi a rozhlasu, publikují, přednášejí pro studenty a širokou veřejnost, pořádají výstavy. Jedna z výjimečných výstav „Kouzlo polárního světa GRÓNSKO země mizějícího ledu“ se koná v Městském muzeu Žacléř od 15. 1. do 29. 3. 2015, kde při zahájení výstavy proběhne/proběhl křest a autogramiáda jejich nové knihy „Grónsko – ostrov splněné touhy“, kterou bude možné i zakoupit.

Poděkování

Děkujeme panu Ing. Františkovi Novákovi za vánoční stromky do školy a školky. Pomohly nám vytvořit příjemnou vánoční atmosféru.

Připravujeme

- Plavecká výuka pro žáky 1. stupně (První z deseti lekcí začíná v pondělí 9. února. Na kurz přispívá škola ze svého rozpočtu.)

Důležité termíny

- Pololetní prázdniny: pátek 30. ledna 2015
- Jarní prázdniny: 16. – 20. února 2015